

Sygn. akt VII U 370/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 stycznia 2018 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu A. D. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe od dnia 01 listopada 2017 r.

UZASADNIENIE

A. D. w dniu 12 lutego 2018 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 23 stycznia 2018 roku, znak: (...), którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczony wskazał, że stwierdzona u niego niepełnosprawność oraz fakt, że obecnie trudno mu jako matematykowi znaleźć zatrudnienie czyni go niezdolnym do wykonywania pracy. (odwołanie z 12 lutego 2018 roku, k. 3 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z 13 marca 2018 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała go za zdolnego do pracy. Na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 3 stycznia 2018 roku organ rentowy decyzją z 23 stycznia 2018 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odpowiedź na odwołanie z 13 marca 2018 roku, k. 4 – 4v a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. D., urodzony w dniu (...), z wykształcenia jest matematykiem. W latach 1984 - 1993 pracował jako starszy technik w instytucie energii atomowej w O.. W latach 1976 - 1977 pracowała jako operator maszyn w zakładzie wytwórczych lamp elektrycznych. Od 1 sierpnia 1996 roku prowadzi działalność gospodarczą W dniu 8 listopada 2017 roku złożył wniosek

o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 9 tom I a.r., świadectwo pracy, k. 11 tom I a.r., książeczka zdrowia studenta, k. 13 tom I a.r., wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 6 tom I a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 30 listopada 2017 roku uznał go za zdolnego do pracy. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 30 listopada 2017 roku, k. 15 tom I a.r.)

Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu ubezpieczonego wydała w dniu 3 stycznia 2018 roku orzeczenie, na mocy którego uznała, że A. D. nie jest niezdolny do pracy. (sprzeciw z 12 grudnia 2017 roku, k. 7 d.l., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 3 stycznia 2018 roku, k. 37 tom I a.r.).

W związku z powyższy, organ rentowy wydał w dniu 23 stycznia 2018 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił A. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 12 grudnia 2017 roku ustaliła, że badany nie jest niezdolny do pracy. (decyzja z 3 stycznia 2018 roku, znak: (...), k. 43 tom I a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego A. D. złożył odwołanie do Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z 12 lutego 2018 roku, k. 3 a.s.)

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z 20 marca 2018 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z 20 marca 2018 roku, k. 6 a.s.).

W oparciu o opinię biegłego ortopedy M. G. z 26 października 2018 roku Sąd ustalił, że ubezpieczony cierpi na zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa piersiowo lędźwiowego z garbem żebrowym, wtórne zwyrodnienie stawów biodrowych w przebiegu obustronnego zwichnięcia oraz stan po osteotomii miednicy w 1960 roku. Tak znaczne ograniczenie ruchomości obu stawów biodrowych nie pozwala odwołującemu na wykonywanie pracy w pozycji siedzącej, albowiem nie może siedzieć swobodnie. W czasie siedzenia musiałby skompensować brak zgięcia w stawach biodrowych ruchem kręgosłupa lędźwiowego, ale nie ma tej możliwości w czasie siedzenia. Nie jest więc możliwe wykonywanie choćby pracy siedzącej w niepełnym wymiarze czasu pracy. Nie może wykonywać pracy stojącej i wymagającej chodzenia, albowiem w obu stawach biodrowych występują zmiany zwyrodnieniowe po wrodzonej dysplazji. Odwołujący faktycznie wniósł do ubezpieczenia boczne skrzywienie kręgosłupa i obustronne wrodzone zwichnięcie stawów biodrowych, ale aktualnie na bazie tamtych schorzeń doszło do zaawansowanych zmian zwyrodnieniowo wytwórczych kręgosłupa i zmian zwyrodnieniowych bioder ze znacznym ograniczeniem ich ruchomości. Reasumując A. D. od daty wniosku o rentę jest całkowicie i trwale niezdolny do wykonywania jakiegokolwiek pracy. (opinia biegłego ortopedy z 26 października 2018 roku, k. 43 - 44 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, iż dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie miała opinia sporządzona przez biegłego sądowego powołanego w sprawie, albowiem opinia ta pozwala na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu opinia biegłego wydana została w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegły lekarz sporządzający tę opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Tym samym ustalenia poczynione w oparciu o

opinię biegłego ortopedy stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sprawy. Sąd miał przy tym na uwadze, że żadna ze stron postępowania, w tym przede wszystkim organ rentowy (pismo Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS z 14 listopada 2018 roku, k. 56 a.s.), nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 grudnia 2017 roku, znak: (...), jest uzasadnione.

Sąd zważył, że pomiędzy stronami sporna była jedynie okoliczność dotycząca spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna), tj. istnienia niezdolności do pracy. Przy tym w sprawie niekwestionowana była okoliczność, że ubezpieczona spełnia pozostałe przesłanki warunkujące prawo do renty, tj. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (art. 57 ust. 1 pkt 2), jak też niezdolność do pracy powstała nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12.

Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy. Nie wystarczy zatem dla przyznania świadczenia rentowego subiektywne odczucie ubezpieczonego, że jest nadal niezdolny do pracy. Fakt trudności z podjęciem zatrudnienia, spowodowany uwarunkowaniami rynku pracy nie może podważyć dokonanej w sprawie oceny przesłanki niezdolności do pracy. Podobnie zresztą jak i trudności materialne ubezpieczonego. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III AUa 1098/13, Legalis)

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. (art. 12 ustawy emerytalnej)

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04, LEX nr 979161). W orzecznictwie przyjmuje się również, że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03, LEX nr 585793; z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, LEX nr 989232).

Przechodząc do meritum Sąd, opierając się na opinii powołanego w sprawie biegłego ortopedy M. G. stwierdził, że odwołujący cierpi na zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa piersiowo lędźwiowego z garbem żebrowym, wtórne zwyrodnienie stawów biodrowych w przebiegu obustronnego zwichnięcia oraz stan po osteotomii miednicy w 1960 roku, które powodują u niego całkowitą niezdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. A. D. utracił możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, co odpowiada

wyżej wskazanym przesłankom do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy. Przedstawiony przez biegłego ortopeda stan schorzenia narządu ruchu u ubezpieczonego ewidentnie koliduje z możliwością wykonywania przez A. D. jakiegokolwiek pracy. Sąd miał również na uwadze, że schorzenia odwołującego nie rokują poprawy, ponieważ poza poważnymi schorzeniami ortopedycznymi.

Z tych właśnie powodów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z 3 stycznia 2018 roku, znak: (...), i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 września 2017 roku na stałe.

Wskazać w tym miejscu należy na treść art. 129 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z brzmieniem którego świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołujący wniosek o ustalenie prawa do renty złożył w dniu 8 listopada 2017 roku. Powyższe zatem uzasadniało konieczności przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 listopada 2017 roku. Sąd podzielając opinie biegłego przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)